

Capitolul întâi

Era într-o după-amiază de duminică și eu țopăiam plină de nerăbdare în fața ferestrei de la bucătărie. Verișoară-mea Mirabelle, care e zână-vrăjitoare, venea să stea la noi! O săptămână întreagă!

— N-am mai văzut-o de secole, a zis mama, care era ocupată să pregătească un tort, special pentru această ocazie. Își folosea bagheta magică pe post de mixer, iar din castron săreau întruna steluțe fermecate.

— Știu, am răspuns eu. De data asta,
m-am gândit la niște jocuri numai bune de
jucat cu căsuța de păpușă!

— Sună grozav! a spus mama.

Deodată, Iepurașul Roz a început să
sară în sus pe blatul de bucătărie și să arate
cu lăbuță spre fereastră. Dacă nu știați,
Iepurașul Roz era jucăria mea preferată,
astfel că mama mi-a transformat-o prin
magie într-un iepuraș viu. Mama poate să
facă lucruri de-astea fiindcă e zână.

— Mamă, uite, a venit! am strigat eu.

Mama s-a oprit o clipă din amestecat
și ne-am uitat amândouă la Mirabelle cum
cobora vijelios în grădina noastră. Era o
încântare s-o privești.

— Mi-aș fi dorit să am și eu o mătură,

am spus, oftând.

Mama m-a îmbrățișat.

— Aripile sunt mult mai drăguțe decât
măturile, a zis ea. A lăsat jos castronul cu
aluatul pentru tort și am ieșit amândouă
afară, în grădina din fața casei.

— Mirabelle! am strigat eu alergându-i în întâmpinare și am prins-o în brațe cu entuziasm, aşa, ca între verișoare. Mă bucur tare mult să te văd!

— Și eu mă bucur să te revăd! a strigat Mirabelle, îmbrățișându-mă la rândul ei.

Purta o pălărie neagră țuguiată și o pereche de cizme lucioase, cu șireturi, care păreau a fi foarte la modă.

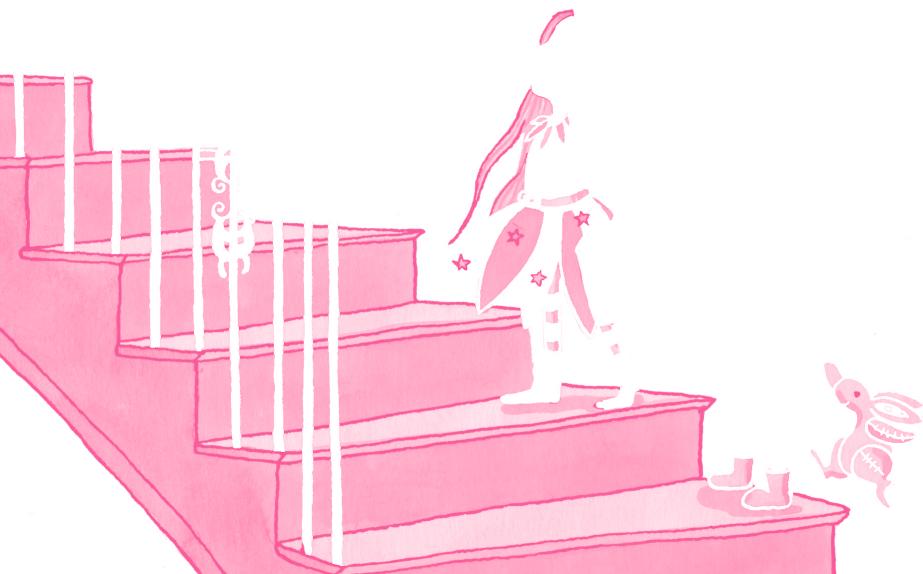
— Unde e unchiul Bartholomew? a întrebat Mirabelle în timp ce urcam scările spre dormitorul meu din turn.

— Oh, încă doarme, i-am spus. Ții minte, tata întotdeauna doarme ziua. Nu suportă lumina soarelui. Va fi în picioare la ora șapte seara, pentru micul dejun!

Dar chiar în acel moment am auzit
o hărmălaie venind de la etaj, iar tata
s-a năpustit în zbor spre noi, cu mantia
de vampir încolțitându-se în urma lui.

— Ah! a exclamat el. Nepoata mea
preferată!

— Salutare, unchiule
Bartholomew, a spus Mirabelle.
Îmi place mantia ta!

— Ce drăguț, mulțumesc! a zis tata radiind.

Tata adoră complimentele. Vampirii sunt foarte atenți când vine vorba să se ferchezuiască.

— Hai să mergem, Mirabelle, am ceva să-ți arăt, am zis trăgând-o pe lângă tata și urcând ultimele trepte.

— Ta-da! am strigat deschizând ușa. În mijlocul camerei mele se afla casa de păpuși. Avusesem grija să-o acopăr cu luminițe zânești.

— Și, uite! am arătat eu spre sufrageria în miniatură. Am organizat o petrecere pentru tine! În încăperea minusculă era o măsuță, iar pe măsuță, un mic festin.

— Mâncarea e adevărată, am spus eu, mândră de mine. Chiar și sandviuriile astea mititele. Mi-a luat o veșnicie să le fac. Și, uite! Am făcut desertul din bombonele de tort.

Mirabelle a scos un oftat. Apoi a însfăcat un sandvici și l-a vîrât în gură cât ai clipi.

— Unt de arahide! a exclamat ea.
Preferatul meu!

— Și al meu! am spus eu, încântată.
Ne-am aşezat să mâncăm împreună în timp ce Iepurașul Roz țopăia prin cameră. Și el era bucuros de vizita Mirabellei.

— Mă duc să aduc apă să umplu piscina, am zis, scuturându-mi firimiturile de pe rochie.